

Kallelsens nåd

*Brev till sin bror av
Heliga Teresa de los Andes (1900-1920)*

Min käre Lucho!

Av mamma har jag fått veta att du inte längre är okunnig om min hemlighet. Förlåt att jag inte vågade anförtro dig den tidigare, men jag visste vilket djupt intryck det skulle göra på dig och jag ville i görligaste mån bespara dig den sorg du skulle få känna, när du fick veta allt.

Om du för ett enda ögonblick kunde tränga in i det innersta av mitt arma hjärta och bli vittne till den förfärliga kamp, som jag får utstå, när jag nu lämnar de varelser jag avgudar, skulle du känna medlidande med mig. Men Gud vill det och om jag så måste gå genom eld, skulle jag inte väja undan, eftersom det som jag så hett eftertraktar inte bara kommer att ge mig lycka i detta livet utan i hela evigheten.

Jag tror att du mer än någon annan kan förstå att det finns en outsläcklig törst efter lycka i själen. Jag vet inte hur det kommer sig, men i mig har denna törst blivit fördubblad. Ända sedan jag var helt liten har jag sökt efter denna lycka, men förgäves. Ingenstans finner jag något annat än dess skugga. Och den kan jag väl inte nöja mig med? Nej, aldrig tror jag att jag låtit mig förföras av något.

Jag längtar efter att älska, men det måste vara något oändligt och den som jag älskar får inte vara föränderlig, han får inte vara en lekboll för sina lidelser, för tidens och livets växlingar. Visst vill jag älska, men honom som är den Oföränderlige, själva Varat, Gud som älskat mig oändligt mycket av all evighet. Vilken avgrund finns det inte mellan denna rena, osjälviska och oföränderliga kärlek och den som en man har att erbjuda mig! Hur skall jag kunna älska en varelse som är så uppfylld av elände och svaghet? Vilken trygghet kan jag finna i ett sådant hjärta?

Tycker du att det vore en ljus framtid för mig att förena min själ med en annan varelse som inte kan göra mig fullkomlig genom sin kärlek? Nej, bara i Gud finner jag allt det som jag inte finner i de skapade varelserna. De är ju alltför små för att kunna stilla min själs längtan, som är nästan oändlig. Kanske du säger till mig: men du kan ju älska Gud fast du lever kvar hos de dina. Nej, min käre Lucho. Vår Herre behöll ingenting för sig själv, när han älskade mig på korsets trä. Han lämnade till

och med sin himmel bakom sig och lät sin gudom fördöljas. Och skulle jag då ge mig bara till hälften? Skulle du tycka att det vore generöst av mig att behålla dem för mig själv som jag är mest fästad vid?

Nej, käre Lucho, den kärlek jag hyser för honom övergår allt skapat. Ja, även om jag måste trampa på mitt eget hjärta och se hur det slits sönder av smärta, kommer jag inte att avstå från att ta avsked av dem, för det är honom jag älskar och jag är galen av kärlek. Om nu en man är i stånd att förtrolla en kvinna till den grad, att hon överger allt för hans skull, tror du då inte att Gud är i stånd att kalla någon till sig på ett oemotståndligt sätt? När man får lära känna Gud, när han i börens tystnad upplyser själen med en stråle av sin oändliga skönhet, när han upplyser förståndet med sin vishet och makt och när han upptänder en med sin godhet och barmhärtighet, måste man betrakta allt som hör jorden till med sorg.

Käre Lucho, om du bara visste vilken bitterhet jag finner i allt som omger mig, då skulle du inte förundra dig över att jag sökte mig till ett kloster för att leva inom dess murar och viga hela mitt liv åt den bön, som inte kan rubbas av världens oro. Nu kan du inte fatta det, men jag skall be att Gud en dag uppenbarar sig för din själ på samma sätt som han i sin oändliga godhet uppenbarar sig för mig. Då kommer du att inse, att man nödvändigtvis måste lida förfärligt mycket, när man finner att själen är förhindrad att ständigt leva i denna kärleksfulla kontemplation av honom som är Allt, han den tillbedjansvärde. Detta är omöjligt, om jag måste leva kvar hos de mina. Livets alla bekymmer skulle förhindra det, även om man hade den största frihet.

Käre, käre Lucho, det är mitt hjärta som talar till ditt. I detta ögonblick erfar jag hela den smärta som ligger i att skiljas. Jag älskar dig så som jag aldrig gjort förut. Det finns nog få syskon som är så förbundna med varandra som vi två. Ändå måste jag ta avsked av dig. Jo, det måste jag, min allrakäraste Lucho. Det är nödvändigt att jag säger dessa ord till dig: "Gud vare med dig". Å ena sidan kan det låta grymt, men inte om man verkligen tänker på vad det är man säger. Käre Lucho, det är i honom vi skall leva förenade för alltid. I Gud stämmer jag träff med dig för evigt.

Lucho, du kan inte ana, hur tacksam jag är för din tillgivenhet. Jag tycker inte alls att jag förtjänar den, men tro mig, min kärlek till dig har fördubblats. Ja, jag är tokig av kärlek. Du måste betänka, att det inte bara är dig jag lämnar, utan också de två som jag avgudar: min far och min mor. Och ändå skall jag lämna dem för Guds skull. Jag har tänkt mycket på saken och begrundat allt och nu vill jag inte vända om, för när jag väl har blivit karmelitnunna kommer jag att förverkliga hela det

lyckoideal, som jag har drömt om.

Om jag blir kvar i världen, skulle jag inte uträtta allt det goda som du målar upp för mig, för dygden är en planta vars sav är Guds nåd. Utan den vissnar dygden bort. Och ärligt talat, tror du att Gud kommer att ge mig sin nåd, om jag inte visar mig trogen och följer honom? Nej. Om han nu ingett mig mod att offra allt för hans kärleks skull, får jag inte underlåta att visa mig generös. Finns det förresten en större nåd än att bli kallad? Och när Gud har visat en eländig skapad varelse så stor kärlek, skulle jag då bli kvar i mitt hem, omgiven av alla dem jag älskar och av livets alla bekvämligheter? För en mans skull avstår man från allt, men för Guds skull får man inte offra något!

Käre Lucho, om du hade sett att jag gifte mig med en bra pojke, som inte hade några pengar och tog mig med ut på landet, långt bort från er alla, då skulle du inte ha haft några invändningar. Och när jag nu gör det för Guds skull blir du helt förtvivlad! Vem kan väl göra mig lyckligare än Gud? I honom finner jag allt. Vilken outgrundlig avgrund finns det inte mellan den allsmäktige Guden och hans skapelse? Men han försmår inte att stiga ner till henne för att förena henne med sig och gudomliggöra henne. Och skulle jag då försmå den hand, som den Allsmäktige i sin stora godhet räcker mig? Nej. Aldrig. Ingen kan övertyga mig, att det är min plikt att inte följa Gud och offra allt för att återgälda hans oändliga kärlek, så gott jag nu förmår. Allt annat vore en förolämpning från min sida. Jag tror nog, att du kommer att bedöma det hela så som jag gör.

Jag måste ge dig rätt i vad du säger, alltså att det inte skulle föröka Guds ära, om alla gick i kloster. Men du måste också tillfoga, att inte alla goda människor är kallade av Gud att gå i kloster. Det finns dock själar, i vilka han ingjuter en längtan efter fullkomligbet, och de sviker om de inte hänger sig åt detta. Visst behövs det själar ute i världen som ägnar sig åt dygden, och i vår tid är goda förebilder mer nödvändiga än någonsin tidigare, men för att kunna vara kvar i världen måste man oundgängligen få ett särskilt bistånd från Guds sida. Jag tror inte att jag har kraft till det, eftersom Gud inte begär det av mig.

Men det finns ännu större behov av själar, som helt viger sig åt Guds tjänst och outhärligen lovar honom som gottgörelse för de skymfer världen tillfogar honom. Själar som älskar honom och håller honom sällskap för att så gottgöra att människorna överger honom. Själar som ber och ständigt bönfäller för syndarna och deras förbrytelser. Själar som fördolda i klostren och utan att få minsta ära därav offerar sig i tystnad för den mänsklighet, som vill dräpa sin Gud.

Så är det, Lucho. Karmelitnunnan förhärlig Gud mer än någon apostel. Sankta Teresa räddade genom sin bön mer själar än Sankt Franciskus Xaverius, och det apostolatet utförde hon utan att hon själv visste om det.

Du säger, att jag skall använda de goda egenskaper Gud gett mig till hans ära. Jovisst, men om det nu — som du påstår — är sant att jag har dem, hur kan jag då ge Gud större ära än genom att ge mig helt åt honom och dag och natt bruka mina förmögenheter, såväl de intellektuella som de moraliska, för att lära känna och älska honom? Någon skönhet har jag inte och om jag så vore, skulle jag inte tveka att också offra den åt honom, ty det bästa och det skönaste är just vad han förtjänar.

Den som lade ner kallelsens frö i min själ var förresten Jungfru Maria. Och det var ju du, som lärde mig att älska denna ömma Moder, som aldrig åkallas förgäves av sina barn. Hon visade mig sin kärlek och då hon inte fann någon större skatt att ge mig för att visa mig sitt särskilda beskydd, gav hon mig sin välsignade livsfrukt, sin gudomlige Son. Vad mer kunde hon ha gett mig?

Lucho, innan jag ger mig av, vill jag som ett tecken på vår eviga syskonkarlek ge dig den staty av Jungfru Maria, som varit mitt ständiga sällskap. Hon har varit min mest förtrogna allt ifrån mina spädate barnår. Hon bar fått höra allt som vållat mig glädje och sorg. Hon har styrkt mitt hjärta, som så ofta snörts samman av smärta. Käre Lucho, jag lämnar henne åt dig, för att hon skall inta min plats vid din sida. Tala med henne så som du gör med mig, rakt ur hjärtat. När du känner dig ensam, och det har jag gjort många gånger, se då på henne, så kommer du att märka att hon ler mot dig och säger: "din Moder lämnar dig aldrig ensam" När du är ledsen och förtvivlad och inte finner någon att öppna dig för, skynda dig då till henne, så kommer du att finna styrka i din Moders tårögda blick, hon som säger till dig: "det finns ingen smärta så stor som min" samtidigt som hon i din själ ingjuter tröstens dagg, som faller från hennes smärtfyllda Hjärta.

Lucho, jag vill bara säga dig en sak till. Om jag hade blivit förälskad i en pojke, som jag trodde jag skulle bli lycklig med men som du inte gillade, då skulle jag inte ha tvekat ett ögonblick att offra min lycka för din skull, för jag älskar dig ju så övermåttan mycket. Men eftersom det inte är en man det gäller, utan Gud själv, och jag inte bara sätter min lycka här i tiden på spel, utan den eviga lyckan, så finns det ingen återvändo för min del. Förlåt mig för all den sorg mitt beslut har vållat dig. Du känner mig och mer än någon annan kan du förstå vilken smärta jag är försänkt i, en smärta, som är så mycket större som jag inser att det är jag som är orsak till det lidande, som de som jag älskar så högt får bära.

Låt mig en sista gång få säga adjö till dig. Det är ett ord som pressar fram tårar ur mitt inre. Adjö, min älskade bror. Var en god människa. Uppfyll med din ömhet det tomrum, som mina föräldrar kommer att få erfara i sina hjärtan över det levnadsoffer, som deras dotter frambär. Även om hon inte är mycket värd, så är hon ju en bit av deras själ. Älska dem och undvik att vålla dem något som helst lidande. Var också god mot min kära Rebeca. Stackars liten! Det gör mig så ont att behöva överge henne mitt i livets strider. Fast egentligen är hon inte övergiven, för jag kommer ju alltid att stå vid hennes sida med min bön. Se nu till att ni är ett stöd för varandra och hjälper varandra på den goda vägen.

Käre Lucho, adjö! Visa dig generös i ditt hjärta och offra mig åt din Gud och åt Jungfru Maria. Det är de som skall utgöra din stackars systers lycka. Det goda och vackra kostar alltid tårar. Det liv jag nu skall omfatta har just dessa egenskaper, men det är något man måste köpa med sitt hjärteblod. Gud kommer att löna dig, för ingen kan mäta sig med honom i frikostighet. Tänk framför allt på att detta livet går så snabbt förbi, och du vet ju att detta livet inte är det riktiga livet.

Gud bevara dig, käre bror!

Juana

Litteratur :

TERESA DE LOS ANDES, *Cuenta su vida*, MM. Carmelitas, Los Andes, 1982.

IDEM, *Diario y Cartas*, MM. Carmelitas, Los Andes, 1983 (det här återgivna brevet till Lucho återfinns på s.. 249-253).

Heliga Teresa de los Andes (1900-1920)

Juana Fernández Solar föddes år 1900 i ett förmöget hem i Santiago de Chile. Redan tidigt var hon inriktad på Gud, "lyckan står bara att finna i honom". Hon undervisade fattiga barn i katekes, besökte sjuka och fattiga samtidigt som hon ständigt sökte finna mer tid för bönen. I maj 1919 inträdde Juanita i karmelitklostret i Los Andes, där hon fick namnet Teresa av Jesus. Som novis blev hon svårt sjuk i tyfus på långfredagen år 1920 och dog strax därefter, den 12 april. Utmärkande för Teresa de los Andes är hennes lidelsefulla kärlek till Jesus och Maria samt hängivelse och ömsinhet i förhållande till Gud och medmänniskor.